www.pokojadobro.sk

Pokoj a dobro

Založené 1999 Číslo 5 | Ročník 6 | 11/ 2004 Katolícky časopis farnosti Markušovce

Rok Eucharistie
strana 3

Štefan Hríb diskusia
strana 7

Aktuálna téma
strana 11

A je tu advent...

Ani sme sa nenazdali a opäť tu máme začiatok decembra a s ním predvianočné obdobie, obdobie adventu. V dnešnej uponáhľanej dobe ho málokto prežije v pokoji a v rodinnej pohode tak, ako by to malo byť. Na nás dospelých v práci, ale aj na tých najmenších v škole sú kladené veľké nároky, a tak sa obyčajné rodinné posedenie stáva čoraz vzácnejším. Častokrát sa celá rodina nezíde ani pri nedeľnom obede. A to už je teda naozaj veľmi smutné. Z niečoho sa však žiť musí. Sú povolania, ktoré si vyžadujú 24 hodinovú prevádzku. Sú však aj také, ktoré by sa bez nej aj obišli. Nebudem ich menovať, každý dobre vieme, o ktoré ide.

Všetko robíme vo veľkom zhone a hlavne časovom strese. Jednoducho, časovo všetko nezvládame. Sme nervózni a podráždení. Domov prichádzame unavení, zničení a znechutení z ďalšieho života. Častokrát svoje napätie „odventilujeme" na svojich najbližších. Nemáme pre nich vľúdne slovo ani úsmev. Mám často pocit, že všetko čo robíme, robíme len preto, že musíme a nie preto, že to jednoducho robiť chceme. A v tom cítim náš najväčší ľudský nedostatok. Aj preto sa málokedy tešíme z toho, že sme niečo urobili, alebo sa nám niečo podarilo. Veď si len spomeňte kedy ste sa naposledy tak naozaj schuti zasmiali? Že už ani neviete kedy? Tak a tu niekde je problém. Nevieme relaxovať, nevieme vypnúť, uvoľniť sa pri dobrej hudbe či knihe. Málo, takmer vôbec sa rozprávame medzi sebou, málo chodíme do prírody. A najmä, málo sa modlíme. Málo sa tešíme zo života, pretože to už ani nevieme. Vieme sa len sťažovať a ponosovať pred druhými. To nám ide naozaj skvele. Neuvedomujeme si ale, že každý máme ten svoj kríž. Každý si ho nesie sám a každý to znáša trochu inak. Každému z nás však určite dobre padne, keď stretne na ulici usmievavú susedu, v autobuse milého šoféra či v obchode ochotnú predavačku. Hneď mu je na duši lepšie a aj ten svet je zrazu o čosi krajší a znesiteľnejší. Stačí len trochu chcieť. Musíme si uvedomiť, že nie som na svete len ja sám, ktorý trpí a nikto ma v mojom žiali a kríži nevie a hlavne nechce pochopiť, a že je nás viac, omnoho viac, možno aj všetci. Ja osobne nepoznám človeka bez problémov. Jedno je však isté, ak tu chceme žiť a plnohodnotne fungovať, tak sa musíme k sebe najmä prirodzene a slušne správať. Všade. Doma, v škole, v zamestnaní, na ulici, jednoducho všade. Svet bude taký, aký si ho my ľudia vytvoríme. Záleží len a len na nás, na každom jednom z nás.

A tak, keď budeme zapaľovať prvú sviecu na adventom venci, zamyslime sa každý tak trošku nad tým, čo by sme na sebe mohli zmeniť, popripade aspoň trochu vylepšiť. Položme si každý z nás jednoduchú otázku: „Čím by som ja mohol prispieť k lepšej rodinnej pohode? Čo by tak najviac potešilo mojich najbližších?" Nezostaňme však len pri rozmýšľaní, ale hneď to aj začnime uskutočňovať. Možno budeme aj sami milo prekvapení, aké „ovocie" to prinesie všetkým.

Mária Krotká

Hlas volajúceho na púšti: „Pripravte cestu Pánovi." (Iz 40,36)
Foto: archív

editoriál

Milí čitatelia!

Najčastejšie sa obdobie adventu definuje ako obdobie očakávania. Keď som si v Krátkom slovníku slovenského jazyka nalistovala pojem očakávať, tak jedným z vysvetlení tohto slova bolo *„byť prichystaný"*. Oslovilo ma to.

Byť prichystaný počas adventu pre mňa znamená pokorne vysloviť pred Bohom: „Tu som, Pane. Som pripravený prijať Ťa do svojho srdca, do svojho života. *Nanovo.*"

Každý advent sa to uskutoční *„nanovo"*, pretože s prichádzajúcimi rokmi pribúdajú nové skúsenosti, nové poznanie.

Tohtoročný môj advent do určitej miery ovplyvnili aj udalosti z posledného obdobia. Jednou z nich bolo opätovné stretnutie mladých katolíckych žurnalistov v Ružomberku, kde sme mali možnosť, okrem iných výborných podujatí, zažiť aj príjemnú diskusiu so známym novinárom Štefanom Hríbom a spoznať jeho životný štýl – hľadanie pravdy aj za cenu ísť proti prúdu. (exkluzívne interview, str. 7) Druhou udalosťou bolo podujatie vo Francúzsku, ktorého cieľom bolo zaoberať sa základnými sociálnymi otázkami v zjednotenej Európe. (str. 5)

Tieto dva aspekty na mňa zapôsobili: *hľadať pravdu napriek tlaku spoločnosti a správať sa sociálne napriek tlaku spoločnosti. Aj za cenu, že bude človek považovaný za nemoderného.*

Hľadanie Pravdy sa u kresťana nezaobíde bez Eucharistie. Bol to naozaj skvelý nápad Svätého Otca vyhlásiť nasledujúce obdobie za *Rok Eucharistie*. Aj o tomto sa dočítate na stránkach nášho časopisu. (náučné články, str. 3)

Sociálnemu citeniu a správaniu sa nám treba začať učiť. *Nanovo.* Tým, že sme nastúpili cestu demokracie, automaticky sa spoločnosť začala deliť na bohatých, menej materiálne zabezpečených a sociálne slabých. Je to fakt, pred ktorým si nemôžeme zakrývať oči, ani ho ohundrať. Naopak, je potrebné túto skutočnosť prijať do našich sŕdc a učiť sa mať správny postoj voči tým, ktorí sú na tom horšie ako my a ktorí potrebujú našu pomoc. Nezatvárať sa do svojho malého egoistického sveta. Chcem dúfať, že to baženie po materiálnom hromadení, ktoré automaticky nastalo po tom, ako nás „pustili zo socialistickej reťaze nedostatku tovaru", sa pomaly ustáli a ľudia si začnú klásť dôležitejšie otázky, ako je plné brucho a plný dom.

Možno už práve tento advent je časom, aby sme „zahodili starého človeka" a obliekli si „nové rúcho poznania" Božej lásky, pravdy a milosrdenstva a učili sa tejto Láske, Pravde a Milosrdenstvu. *Nanovo.*

Požehnaný advent vyprosuje

Monika Hodnická
šéfredaktorka

Za pani Boženou Kračkovou

Pán života si 11. novembra 2004 povolal na večnosť 54-ročnú členku Hospodárskej rady v Tepličke pani Boženu Kračkovú.

Pani Božena sa vydala ako 21-ročná za Jána Kračka z Tepličky. Mali tri deti. Najstarší Ján umrel v mladom veku v roku 1998, mladšia Marcela je vydatá v Nemecku a najmladšia Katarína je ešte slobodná.

Pani Boženu Kračkovú oprávnene možno považovať za výraznú osobnosť Tepličky. Uvažovala rozumne, rozvážne, cieľavedome a bola úprimne nábožná. V poslednom období prijímala sviatosti denne. Za všetku jej prácu pre dobro cirkevnej obce jej patrí úprimné Pán Boh zaplať. Pohrebné obrady vykonal v sobotu 13. novembra v Tepličke pán farár Ján Duda za prítomnosti bývalého markušovského farára Milana Hvizdoša, markušovského rodáka Cyrila Hamráka a početného množstva veriacich z Tepličky a okolia. Nech odpočíva v pokoji.

Ján Duda

Zo života ružencového spoločenstva v Markušovciach

Aj tohtoročný október bol už tradične ružencovým mesiacom. Tentokrát sa v ňom ukončil *Rok posvätného ruženca*, ktorý minulého roku vyhlásil Svätý Otec a ktorý nám priniesol päť nových tajomstiev z Ježišovho života.

Hoci ešte nie je koniec roka, chcela by som zhodnotiť činnosť nášho spoločenstva od začiatku roka.

Tohto roku sme mali v našej farnosti niekoľko pekných slávností. Najprv to bola Veľká noc, birmovka, sviatok Božieho tela a krvi, potom primície a napokon odpust sv. Michala. Chcem sa poďakovať našim členkám, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom pričinili, aby tie slávnosti boli ozaj slávnostné. Hlavne, aby náš kostolík bol pekne uprataný a vyzdobený. Ďakujem tiež členkám, ktoré sa modlia posvätný ruženec pred svätou omšou počas týždňa aj v nedeľu.

Dve naše členky sa zúčastnili duchovných cvičení v Prešove. Do Bratstva Živého ruženca sme získali dve členky, ktoré nastúpili na miesto starších členiek, ktoré boli preložené do 13. ruže k prestarlým. Z členov 13. ruže by sme chceli založiť Bratstvo Posvätného ruženca, v ktorom je povinnosťou pomodliť sa ruženec raz za týždeň, pričom tajomstvá sa nemenia, alebo Bratstvo Večného ruženca, v ktorom je povinnosťou pomodliť sa ruženec raz za mesiac a tajomstvá sa tiež nemenia.

Kristína Dobranská
predsedníčka
Ružencového
spoločenstva

Rok Eucharistie

prameň a vrchol prežívania viery, nádeje a lásky

Eucharistia je stredobodom nášho kresťanského života. Je prameňom i vrcholom prežívania viery, nádeje a lásky. Tieto slová môžeme čítať v brožúrke *Rok Eucharistie v kresťanskej rodine*, ktorú zostavil PaedDr. ThDr. Pavol Janáč, PhD., pri príležitosti slávnostného otvorenia Roku Eucharistie Sv. Otcom Jánom Pavlom II. v mexickom Guadalajare 24. októbra 2004, ktorý potrvá do októbra 2005. Cieľom Svätého Otca je, aby sme si všetci obnovili najosobnejší vzťah ku Kristovi prítomnému medzi nami v Eucharistii a prehĺbili vieru a vrúcnu nábožnosť k tomuto vrcholnému tajomstvu nášho kresťanského náboženstva.

Rok Eucharistie mal by byť výzvou najmä pre naše kresťanské rodiny, aby prijali Pána Ježiša do svojho domu a nanovo s ním utvárali pevnejšie spoločenstvo, a tak pretvárali svoju rodinu na domácu cirkev.

Hoci sa Eucharistia slávi v kostole, miestom jej pôsobenia je najmä kresťanská rodina. Dobro, ktoré v Božom chráme čerpáme z Eucharistie, je potrebné preniesť z našich sŕdc do rodín a do všetkých oblastí nášho života.

Príkladom je nám Nazaretská rodina, ktorá nás učí a zároveň vyzýva, aby sme presťahovali Ježiša z miesta narodenia na miesto pôsobenia, z kostola do domácnosti, z oltára do našej rodiny. Sú rôzne spôsoby ako sláviť Rok Eucharistie.

Slávenie v kresťanskej rodine

1. účasťou kresťanskej rodiny na slávení Eucharistie v kostole podľa programu Roku Eucharistie vo farnosti
2. slávením Roku Eucharistie v rodine domácou eucharistickou pobožnosťou
3. prežívaním liturgického roka vrúcnou eucharistickou nábožnosťou (Adventu, Vianoc, Pôstu, Veľkej noci, Turíc a iných slávností a sviatkov)
4. prehlbovaním poznania tajomstva Eucharistie účasťou na farskej katechéze o Eucharistii, ako aj rodinnou katechézou
5. úsilím o kvalitatívny a kvantitatívny nárast sviatostného eucharistického života a pestovaním eucharistickej nábožnosti osobnou i spoločnou modlitbou

Spôsob slávenia vo farnosti

1. živá a činná účasť členov kresťanskej rodiny na slávení nedeľnej sväteji omše s predsavzatím – ani jedna nedeľa bez svätej omše!
2. účasť podľa možnosti aj na odpoludňajšej krátkej adorácii v nedeľu (aspoň dvakrát v mesiaci)
3. každý štvrtok na pamiatku ustanovenia Oltárnej sviatosti sa môže vo farnosti sláviť Deň vďaky za Eucharistiu – adorácia

Iné spôsoby slávenia

1. slávenie svätej omše v pracovné dni je udalosťou, ktorá sa dotýka všetkých členov farského spoločenstva a každej kresťanskej rodiny (aspoň raz v týždni okrem nedele sa zúčastníme na svätej omši)
2. kresťanská rodina a jej členovia sa zapájajú aj do duchovnej poklony Eucharistii v priebehu každého dňa (výzvou k tomu je zvonenie na Anjel Pána ráno, na obed a večer, keď na konci modlitby dodáme zvolanie: *Pozdravujeme a velebíme Ťa, Najsvätejšia Eucharistia!*
3. vo farnosti sa môže konať pravidelná katechéza (poučenie) o tajomstve Eucharistie a jej slávení (v rámci homílie alebo v samostatnej farskej katechéze)
4. kresťanská rodina sa aspoň raz v týždni stretne na domácu katechézu, aby si podľa priloženého návodu (str.33-43) osvojila základné poznanie náuky o Eucharistii, jej slávenie a prijímanie
5. cieľom eucharistickej obnovy je skvalitnenie nášho sviatostného života (častejšia svätá spoveď, častejšie sväté prijímanie, eucharistický pôst - záväzná jedna hodina pred svätým prijímaním, pristúpiť k svätému prijímaniu okrem veľkých sviatkov (Vianoce, Veľká noc, Turice, odpust) aj v dni osobných výročí členov rodiny – krst,

1. sväté prijímanie, birmovanie, sobáš, v deň menín a pri významných udalostiach života rodiny alebo jej členov

Táto brožúrka nám okrem rôznych spôsobov ako sláviť Rok Eucharistie ponúka aj krátke domáce eucharistické pobožnosti od nedele do soboty. Tieto domáce eucharistické pobožnosti sa skladajú:

- úvodná pieseň z Jednotného katolíckeho spevníka (JKS)
- čítanie Božieho slova
- úvaha
- zvelebovanie Najsvätejšej Eucharistie, vyznanie viery, vzývanie, vyznanie vďaky, odprosenie, prosby
- desiatok posvätného ruženca
- úkon duchovného svätého prijímania (str. 12)
- úkon pokoja a prejav bratskej lásky
- záverečná pieseň (JKS)

Na záver

Chcem povzbudiť všetky kresťanské rodiny, ktoré sa rozhodli venovať svoj čas adorovaniu a prijímaniu Eucharistie, že Eucharistia ozdravuje a posvätzuje rodinné vzťahy, v prvom rade vzťahy medzi manželmi, potom vzťah rodičov k deťom, otca a matky k svojmu potomstvu a vzťah medzi deťmi a rodičmi. Len vplyvom Eucharistie vieme naplno zrealizovať požiadavku štvrtého Božieho prikázania: *Cti svojho otca i svoju matku.* Prijímanie Eucharistie pretvára rodinu na domácu cirkev, na svätyňu, živú bunku všeobecnej Cirkvi, v ktorej prebýva a žije Kristus. A ešte jedno veľké dobrodenie: Eucharistia pomáha budovať domov. To, čo robí domov domovom, je predovšetkým duchovná sféra. Je to atmosféra prežiarená duchovným dobrom lásky, pokoja, spravodlivosti a vzájomnej úcty.

Radomír Bodziony
správca farnosti Žehra

Symbolika čísel vo Svätom písme

Doc. Pavol Farkaš

V rámci Roka Eucharistie sa začalo v Markušovciach náboženské vzdelávanie pod názvom Biblické dni. Ide o cyklus prednášok z oblasti biblistiky. Prvým prednášateľom bol rodák z Nových Zámkov Doc. Dr. Pavol Farkaš, PhD., ktorý tohto času pôsobí na univerzite v Nitre a zaoberá sa symbolikou čísel vo Svätom písme. Tejto oblasti sa začal venovať počas svojich štúdií v Ríme, kde napísal doktorskú prácu na tému: Žena odetá slnkom (Apokalypsa 12).

Čísla vo Svätom písme sú témou pomerne náročnou. Vyskytujú sa tam reálne čísla i také, ktoré majú symbolický význam. Pavol Farkaš sa vo svojej prednáške zameral na symbolické čísla, ktoré sa vyskytujú najviac.

Hneď v úvode zdôraznil, že pri skúmaní čísel vo SP platí princíp, že kvantita sa mení na kvalitu. Znamená to asi toľko, že pri nejakom čísle nemyslíme na pevný počet, ale na vlastnosť, kategóriu, postoj k niečomu.

Ako úvodný príklad použil úryvok z Biblie, v ktorom sa hovorí o odpustení 77krát. Číslo sedem je symbolom plnosti a keď ho ešte znásobíme, vyjadruje, že odpúšťať máme toľkokrát, nakoľko sa len môže. Teda stále.

Ponúkame vám výber niekoľkých príkladov symbolických čísel:

Číslo 3

Číslo božské. Symbol nestvoreného sveta

- sú tri Božské osoby
- na tretí deň vstal Ježiš zmŕtvych
- Ježiš bol trikrát pokúšaný
- sú tri cnosti: viera, nádej, láska
- počas svätej omše spievame trikrát svätý, svätý, svätý

Predstavuje ale aj trojčlenenie fáz:

- Boh, ktorý bol, je a bude
- v Apokalypse (Zjv 17, 8) je opísaný diabol-šelma: „bola, nie je a zasa príde"
- sv. Pavol hovorí o troch nebesiach

Číslo 4

Symbol stvoreného sveta

- štyri svetové strany
- štyri lunárne fázy
- štyri ročné obdobia
- v Apokalypse sú symboly stvoreného sveta: nebo, zem, podsvetie, more
- štvorec – evokuje čosi pevné, stabilné
- v Apokalypse (Zjv 5, 9) je štvorčlenenie stvoreného sveta: *„...vykúpil ľudí z každého kmeňa, jazyka, ľudu a národa."*
- *(Zjv 4) „Videnie štyroch bytostí"*

Čísla 7 a 12

Symbol plnosti a symbol dokonalosti

Sedmička sa skladá zo súčtu štyri plus tri, to znamená plnosť stvoreného a nestvoreného sveta. A pokiaľ vynásobíme štyri krát tri sa rovná dvanásť a to je symbol dokonalosti. Prechod od 7 ku 12 vyjadruje dynamiku, prechod od plnosti k dokonalosti.

- V Apokalypse sa v prvej časti hovorí o siedmich cirkvách, o siedmich listoch. V Novom zákone píše Pavol listy 7 spoločenstvám, t.j. týkajú sa všetkých. V druhej časti nachádzame číslo 12 a jej násobky: 144, 144 000, ...
- Apokalypsa (Zjv 18) hovorí o *páde Babylonu*. Ide o označenie Ríma alebo Rímskej ríše. Hovorí sa o kríze ekonomického systému rímskeho impéria a v zozname tovaru, ktorý zanikne, figuruje dvadsaťosem druhov, čo je štyri krát sedem
- Chod udalostí v Apokalypse je rozdelený do siedmich etáp
- Ježišov rodokmeň podľa Matúša je členený po rodoch 14, 14, 14 po Abrahámа
- V Evanjeliu podľa Lukáša nie je číslo, ale počet mien od Adama po Ježiša. Je ich 76. Ježiš Kristus je sedemdesiatysiedmy
- (Lk 17,4) odpúšťanie – nie sedemkrát, ale sedemdesiatsedemkrát
- (Lk 8) uvádza sedem zlých duchov
- (Lk 11,26) hovorí o siedmich iných duchoch
- (Sk 6,3) píše o siedmich osvedčených mužoch

Symbolické číslo nie je stále vyjadrené číslicou. Mnohokrát dostaneme toto číslo, ak spočítame vymenované slová:

- V úryvku o obetovaní Izáka (Gn 22) sa spomína slovo SYN dvanásťkrát
- (Lk 7) úryvok o umývaní nôh (očistenie od hriechov) spomína nohy sedemkrát
- Ak v úryvku o milosrdnom Samaritánovi spočítame, čo všetko urobil pre človeka, ktorého našiel na ceste, napočítame sedem slovies, t.j. sedem skutkov. Samaritán teda urobil preňho maximum
- Ježiš urobil sedem zázrakov. Siedmy je vzkriesenie Lazara, čo znamená vrchol

Číslo 6

Symbol nekompletnosti

Číslo šesť dostaneme vtedy, ak od sedmičky (plnosti) odpočítame jednotku. Znamená to, že šestke niečo chýba, nie je kompletná.

- Na šiesty deň bol stvorený človek. Je krehký, zraniteľný, hriešny
- V Apokalypse je označená šelma (diabol, hriech) číslom 666. Je to násobok šiestich, a tak symbolizuje ešte väčšie zlo

Číslo 8

Plnosť plnosti. Maximum. Symbol nového života

Toto číslo vznikne, ak k sedmičke (plnosti) pripočítame jednotku.

- po potope sa zachránilo osem osôb
- (2 Pt) osem ľudí zachránených vo vode. Voda je predobrazom krstu. Zlé zomiera, nové ľudstvo ožíva skrz krst
- osem blahoslavenstiev
- obriezka na ôsmy deň po narodení
- slávenie vianočnej a veľkonočnej oktávy v liturgii
- (Jn 21) sedem ľudí bolo prítomných na rybolove a nedarilo sa im. Prišiel ôsmy – Ježiš Kristus a naplnili siete

Číslo 1000

Symbol času, ktorý raz príde

Takzvaný milenarizmus. V Apokalypse sa uvádza symbolicky 1000-ročné kráľovstvo. V Baruchovej Apokalypse sa spomína vinič s 1000 ratolesťami, ktoré majú 1000 strapcov a tie 1000 bobúľ.

Prednáška sa konala 24.10.2004

Spracovala Monika Hodnická

Sociálne týždne Francúzska – dni stretnutia a dialógu

*Koncom septembra sa vo francúzskom meste Lille stretli na podujatí s názvom **Sociálne týždne Francúzska** kresťania, ktorí sa rôznym spôsobom angažujú v sociálnej oblasti nielen ako duchovní, ale predovšetkým ako laici. Cieľom bolo viesť dialóg na dôležité témy, ktoré sa bezprostredne týkajú sociálnej politiky zjednotenej Európy. Diskusné fórum otvoril Michel Camdessus, prezident Sociálnych týždňov Francúzska a Romano Prodi, prezident Komisie Európskej únie. Po prvýkrát sa tejto akcie zúčastnili aj mnohí zástupcovia z Východu Európy.*

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili."
(Mt 25,40)

Všetko, čo ničí ľudskú dôstojnosť, je hanbou a v rozpore s Božím zákonom. Sem patrí vražda, genocída, interupcia, eutanázia, dobrovoľná samovražda, telesné alebo duševné týranie, ale aj pokus o psychický nátlak. Ďalej všetko to, čo ohrozuje ľudskú dôstojnosť ako napríklad neľudské životné a pracovné podmienky, nespravodlivé väznenie, únosy, otroctvo, prostitúcia, obchod s ľuďmi a podobné činy.

V centre kresťanskej náuky o spoločnosti a celkovej morálnej náuky cirkvi stojí ľudská osoba a uznanie jej dôstojnosti. Sociálna náuka cirkvi je založená na viacerých teologických základoch: človek bol stvorený na Boží obraz, Syn Boží sa stal človekom a ľudstvo bolo vykúpené umučením, smrťou a zmŕtvychvstaním Krista. Pre kresťana platí, že ľudské práva sa zakladajú na dôstojnosti človeka. A dôstojnosť človeka je základom sociálneho života. Z toho vyplývajú dva princípy: princíp solidarity a subsidiarity. Sú dvomi základnými piliermi katolíckeho sociálneho učenia.

V mene *solidarity* musí človek prispievať ku všeobecnému dobru spoločnosti.

V mene *subsidiarity* nemá ani štát ani spoločnosť nahrádzať iniciatívu a zodpovednosť osôb a spoločnosti tam, kde dokážu sami konať.

100-ročná história

V roku 1904 vznikla na základe iniciatívy jedného učiteľa z mesta Lille a jedného podniku z mesta Lyon myšlienka sociálnych týždňov ako miesta stretnutia, reflexie a dialógu o veľkých otázkach spoločnosti vo svetle evanjelia. Ich každoročné stretnutia sa obracajú na všetkých, tak veriacich ako i neveriacich.

Stretnutie sa odvtedy uskutočňuje jedenkrát ročne a pod týmto stretnutím rozumieme vzdelávanie ľudí, predovšetkým laikov. Dlho bolo putovným podujatím v rámci celého Francúzska a podujatie sa uskutočnilo každý rok v inom meste.

Týmto spôsobom umožnili Sociálne týždne stretnutie aktívnych a angažujúcich sa kresťanov, aby sa ďalej vzdelávali, informovali sa, premýšľali o tom, ako by mohla vyzerať spoločnosť pokoja a spolubratstva. Zväčša boli miestom učenia sa, kolektívnej inteligencie a školy zodpovednosti.

Obroda

Pracovné témy posledných rokov boli: Pracovať a žiť (2000), Biológia, medicína a spoločnosť (2001), Násilie (2002), Peniaze (2003).

Téma tohtoročného stretnutia bola: ***Európa. Na ceste k európskej spoločnosti.***

Z úvodného príhovoru M. Camdessusa

„Rok 2004 sa stáva historickým rokom pre Európu. EÚ sa rozšírila na 25 členských štátov. 435 miliónov občanov prijímajú túto udalosť so zmiešanými pocitmi. Okrem nádeje badať aj strach. Je to pochopiteľné. Ekonomické a sociálne dôsledky sú obrovské. Mnohí vnímajú ohrozenie svojich hodnôt dlhých a často bolestivých dejín svojho národa. No nedovoľme, aby prevážil skepticizmus! Pretože ide o spoločný osud a úlohu Európy v spoločnosti národov, záleží na dialógu medzi ženami a mužmi, medzi mladými a starými, ktorí sa vo svojej vlasti zaviazali myšlienkam pokojnej a zjednotenej Európy. Z rozdielností, ktoré sú pre nás známe, môžeme vytvoriť prameň spoločného obohatenia sa a spoločne sa pripraviť na to, aby sme prevzali zodpovednosť za EÚ. Toto je aj cieľ nášho tohtoročného stretnutia pri príležitosti 100-ho výročia Sociálnych týždňov Francúzska, tentokrát v meste Lille.

Teraz záleží na tom, aby sme využili historickú príležitosť vytvoriť znovuobjavenú jednotu jednej európskej spoločnosti. Obzvlášť dôležitými sú korene kresťanstva. My, kresťania, sme povolaní na základe svojej viery prebúdzať také európske povedomie, aby neprevažoval strach niečo stratiť alebo niečo nedosiahnuť celkom, prevaha individualizmu alebo obava zo stretu civilizácií. Budeme sa zaoberať širokými oblasťami z perspektívy viery. A nimi sú rodina, mier, sloboda svedomia, účasť na verejnom živote, postupný rozvoj, boj s chudobou a otvorenosť Európy pre svet."

(preklad M. Hodnická)

Monika Hodnická
Lille 23.-26.9.2004
Foto: archív

Anketa - Lille 2004

1. Čo ste očakávali od púte do Lille a ako sa vaše očakávania splnili?
2. Je naša viera na Slovensku v porovnaní s ostatnými štátmi príliš pocitová, t.j. založená prevažne na citoch?

Anna Kolková
Vydavateľstvo Lúč

1. Ako organizátor púte do Lille som očakávala predovšetkým:
a) aby mladí ľudia prijali do srdca Európu ako kresťanský kontinent,
b) aby si uvedomili, že aj oni sú a budú za kresťanskú Európu zodpovední,
c) aby si posilnili zdravé sebavedomie kresťana-katolíka, aby boli na to hrdí a vždy, kdekoľvek budú, sa ku koreňom kresťanstva hlásili a aby ich aj tí iní spoznali podľa ich správania sa, že sú kresťanmi.

2. Najprv treba asi definovať, čo tá pocitová viera je? Naozaj to, v čo veríme, je postavené iba na cite? Myslím si, že nie, i keď sa naša viera na Slovensku navonok určite prejavuje emotívnejšie ako v krajinách Západnej Európy. To však neznamená, že nás to v duchovnom živote hádže sem a tam. Skôr naopak, primeraná "dávka" emócií prežívanej v našej viere, nás robí vnímavejšími, citlivejšími a povedala by som, aj pokornejšími. Naši ľudia vedia prinášať nemalé obety v každodennom živote práve preto, že sú veriaci.

Katarína Jantáková
šéfredaktorka detského časopisu Rebrík

1. Očakávala som bližšie stretnutie sa s myslením ľudí západnej Európy. Považovala som to za veľké stretnutie, pretože obidve stránky – východná i západná – niečím prispievajú. Do Lille sme nešli s prázdnymi rukami. V tom duchovnom zmysle máme stále čo priniesť na Západ a dúfam, že tie negatívne, príliš liberálne veci zo Západu, preniknú k nám v čo najmenšej miere.

Očakávania sa splnili, hoci som mala niekedy pocit, že západná strana nás podceňuje. Verím, že toto stretnutie im ukázalo, že máme svoje hodnoty, ktoré sa usilujeme uchrániť si a ktoré majú pre nás veľkú cenu. Domov som sa vracala s vedomím ešte väčšej zodpovednosti za tieto hodnoty. Aby sme ich naozaj dôsledne odovzdávali mladšej generácii, našim deťom i všetkým hľadajúcim.

2. Nemyslím si, že ide len o pocity, i keď tie majú (najmä u žien) dosť dôležité zastúpenie v živote. Niekedy je ťažké určiť hranice, čo je pocitovosť a čo je láska k Bohu. Veď aj v láske k ľuďom nechýbajú pocity! Každý z nás je zodpovedný za prehlbovanie svojej viery nielen v pocitoch, v službe, ale aj v prehlbovaní vlastných vedomostí. Je fakt, že my, mnohí katolíci, ani nemáme poriadne prečítanú Bibliu. Niekedy by som vieru na Slovensku skôr nazvala tradičnou: do kostola ide celá dedina, musím ísť aj ja.

Tu je dôležité individuálne vnútorné obrátenie. V tom môže pomôcť svedectvo už "obrátených" kresťanov. Verím však, že ak Slovensko zotrvá na svojich hodnotách, má šancu byť svetlom - naznačil to i Svätý Otec pri návšteve Slovenska. Je teraz na nás, hlavne laikoch, aby sme na tom pracovali každý deň, ktorý nám Boh dáva, všade tam, kde sme.

Anna Brillová
Slovenský rozhlas, sekcia kresťanského vysielania

1. Vzhľadom na zaneprázdnenosť som nemala čas rozmýšľať nad cestou do Lille skôr, ako sme nastúpili do autobusu. Obyčajne zvyknem brať veci tak, ako prichádzajú. Viem, že ak niekam idem alebo nejdem – všetko má svoj význam a všetko Boh dokáže využiť na dobro pre môj duchovný rast, ak sa tomu samozrejme otvorím. Každá udalosť v živote nám môže veľa povedať v tom prípade, ak sa naučíme v knihe života čítať a rozumieť Bohu, čo nám chce tou či onou prežitou udalosťou povedať. Žiť s Bohom je veľké dobrodružstvo a aj na tejto ceste do Lille mi dal poznať veľa nových poznatkov, veľa výborných ľudí a priateľov a ukázal mi krásu ľudského umu, ľudskej práce a statočnosti. A tiež mi doprial veľa smiechu a radosti.

2. Keby viera Slovákov bola len pocitová, už by nebola. Pocit a najmä cit je krásna vec, ale len vtedy, keď ho máme pod kontrolou. Samozrejme, vždy môže byť súčasťou niečoho a dotvárať či už dobro ale i zlo. Pocit totiž nie je cieľ, dokonca by som povedala, že ani prostriedok, ale len sprievodný jav, ktorý tiež zohráva svoju úlohu. Ten, kto vieru dáva na úroveň citov či pocitov, ju degraduje a ubližuje tým, ktorým ju pripisuje. O národe, ktorý pretrval a prežil vo svojej histórii pri takých udalostiach, aké boli na Slovensku, nemôžeme povedať, že jeho viera je len pocitová. Slovensko prežilo najmä vďaka svojej *živej viere*. Pocitová viera by to nevydržala. Na Slovensku je oproti minulosti možno menej tých, ktorí majú živú vieru. Možno by sme mohli hovoriť o tradičnej viere v tom ponímaní, že u niektorých ostala viera našich otcov len tradíciou a nevnikajú do jej tajomstiev a hĺbok. Teda ostala na povrchu, ale podľa nich nemôžeme posudzovať celý národ. Tiež musíme rozlišovať *vieru v Boha a vieru Bohu*. V dnešnej dobe je ťažšie neveriť ako veriť v existenciu Boha, pretože je o tom veľa dôkazov. Základom viery je ale iná vec - veriť Bohu, teda absolútne mu dôverovať. Viera sa nedá merať ani citmi, ani množstvom poznatkov, hoci aj tie sú potrebné, ale nie sú nevyhnutné. Aj keď na druhej strane múdrosť a poznanie častokrát viere pomáha. Ale opäť je to v tomto prípade len prostriedok a nie cieľ. Viera má veľa dimenzií, ale tou najdôležitejšou je vzťah k Bohu, vzťah lásky. Láska v tom pravom zmysle slova nie je cit ani pocit. Je potrebné zamilovať sa do Boha, čo znamená prežívať s ním každú minútu svojho života, ba lepšie povedané, prežívať život v Bohu a prežívať Boha v sebe. Tento stav sa nedá definovať, to sa dá len prežiť. Potom pochopíme mnohé veci, pretože v tomto stave nám Boh dá veľké poznanie a veľkú múdrosť. Boh ako Láska obsahuje a presahuje všetko, teda aj múdrosť aj poznanie. Viera - to je zážitok Boha, a to je to, čo pomáha a pomáhalo počas stáročí mnohým ľuďom na Slovensku. Z vlastnej skúsenosti viem, že na Slovensku je silný potenciál viery, ktorý odhalil aj Svätý Otec Ján Pavol II., keď povedal 16. októbra 1996 na audiencii Slovákom: „Slovensko má osobitnú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobre si to zapamätajte." A pokračoval, že táto krajina má ponúknuť svoju vieru... Takže viera na Slovensku nie je pocitová a som presvedčená, že na Slovensku je ešte obrovský duchovný potenciál.

Za rozhovor ďakuje
Monika Hodnická

Najdôležitejšie je byť vnútorne čestný...

Skúsil to už v novinách i v rozhlase.
Teraz sa o to usiluje aj v televízii,
v relácii Pod lampou.
Hľadať pravdu, a tak ísť proti prúdu.
39-ročný novinár, muž so značnou dávkou
pohládzajúceho humoru.
Štefan Hríb

Prvé dotyky so žurnalistikou

Chlapec vyrastajúci v Petržalke, niekdajšej dedine s marhuľovými sadmi. Tam sa stretával s chalanmi, hrali futbal a potajomky chodievali na marhule...

Vyštudoval elektrotechniku a odbor slaboprúd/mikroelektronika, ktorý ho vôbec nebavil. Len preto, aby nemusel absolvovať základnú vojenskú službu. Na humanitné smery boli vtedy prijatí len „kádroví". No a on k nim nepatril. Prišiel rok 1989, vznik VPN a napätie súvisiace s rozdelením republiky. V tom čase ho jeho kamarát Ivan Hoffman – novinár a pesničkár (*Sľúbili sme si lásku*) oslovil urobiť z toho reportáž. *„Nikdy som také čosi nerobil, ale práca v Elektrotechnickom ústave SAV ma nebavila, preto som si povedal, že to skúsim. A tak sam sa v práci „hodil" na PN a odišiel som na stretnutie VPN"*, spomína si s úsmevom na tvári Štefan Hríb.

„Išlo o stretnutie vtedy dôležitých politikov. Hádali sa a nadávali si a ja som sa len prizeral, počúval a jednoducho som si zapisoval všetko, čo som videl, počul... Po návrate domov som poslal 30 riadkov písomného záznamu do Prahy, do vtedajších Lidových novín, ktorých zakladateľom bol Havel. A keď som na druhý deň zbadal v Lidových novinách na titulnej (!) strane môj celý nekrátený text a dokonca s mojím menom pod ním – oblial ma pot. Netušil som, že môj článok má šancu na uverejnenie. No a potom som tam mal články celý týždeň!" Takto začal novinárčiť nádejný žurnalista.

Seriózna ponuka

Pokiaľ posielal články do Lidových novín, ešte stále nechápol, čo to vlastne robí. Až keď mu prišla ponuka pracovať pre spomínaný denník, vtedy mu svitlo, že to nie sú žarty. Asi rok potreboval na to, aby sa zorientoval v politike, o ktorú sa predtým nezaujímal. Bolo to uňho – ako tvrdí sám – intuitívna záležitosť.

„A keď si teraz predstavím, že sa tomu venujem už pätnásty rok, stále mi prichádza na um – raz sa na to príde, že ja nič neviem. (smiech). Ocitol som sa kdesi na pomedzí zázraku."

Od Lidových novín k Slobodnej Európe

Opäť to bol Hoffman, ktorý ho dotiahol do rádia. Tlač a rádio išli ruka v ruke, a tak sa v roku 1991 dostal do Slobodnej Európy. V roku 1993 sa rozdelila spoločná republika a tým aj Slobodná Európa. V roku 1997 vznikol na Slovensku v SDK politický konflikt. Veľká väčšina bola na strane Dzurindu. On bol vtedy na strane Čarnogurského. A tento spor riešili aj v Slobodnej Európe.

Šéfredaktor Domina fórum

Z Prahy do Bratislavy odišiel v čase, keď zanikli Lidové noviny a noviny Domino efekt sa transformoval na Domino fórum. Opäť bol postavený pred hotovú vec. Po smrti šéfredaktora Ježíka nastúpil on ako šéfredaktor. *„Vôbec nie som riadiaci typ. Je pre mňa strašné a neprirodzené kontrolovať ľudí, či robia a či robia dobre, rozdeľovať im odmeny,... hrozné"*, spomína na to, ako fungovala v DaFo skôr partnerská spolupráca, než vzťah nadriadení-podriadení.

A napriek tomu, že to fungovalo (?) a že išlo o týždenník, ktorý si udržal úroveň, odišiel. Prečo? *„Je to komplikované"*, hovorí po krátkej odmlke. *„Medzi kolegami to fungovalo a i naďalej si rozumieme veľmi dobre. Nastalo však nedôvera medzi mnou a majiteľmi. Každý z nás mal svoju verziu problémov. A tu nastúpila moja zvláštna vlastnosť – v takýchto situáciách jednoducho odchádzam. Silou-mocou sa tam nedržím. Ale bolo to pekných šesť rokov. A nakoniec – koniec smutného príbehu môže byť niekedy začiatok niečoho pekného... (úsmev). Snáď už môžem aj prezradiť – chystáme nový týždenník. Bude sa volať Týždeň, bude tam širší záber tém o tiež kvalitné fotky... Bude to kvalitnejšie, než všetko doteraz (úsmev). Nechajte sa prekvapiť."*

Pod lampou

Všetko to začalo ešte pred 1998, keď SKOI (Stála konferencia občianskeho inštitútu) chodila po Slovensku a robila v mestečkách diskusie. Bola tam stále dobrá atmosféra a akcia získala dobré meno. Takisto robil v DaFo dlhé dvojstranové interview. *„Stále padnem do takého niečoho nevinne". (smiech).* Okrem toho, že vedel robiť rozhovory, rozhodujúcu úlohu zohral aj fakt, že Richard Rybníček sa stal novým šéfom STV. A tak sa s Jurajom Kušnierikom, bývalým knihkupcom z Artfóra a Máriom Homolkom, režisérom dali dokopy a rozmýšľali, ako to vymyslieť. Povedali si napríklad, že pozerať a počúvať 3 hodiny diskusiu je „šibnuté", a tak vymysleli prestávky - hudobné clipy.

Diskusia so Štefanom Hríbom a mladými

• Prešli ste všetkými médiami. Ktoré Vás zaujali najviac?
ŠH: *Vlastne všetky. Každé má svoje výhody a nevýhody. No predsa len na prvom mieste je písaný text. K napísanému sa môžeš vrátiť. Písané slovo je vážnejšie – už sa nedá zobrať späť, ostáva tam. Považujem to za najvyššiu kategóriu novinárstva. V TV aj tak pozerajú hlavne na to, aka vyzeráš! A nevýhodou (pre dievčatá možno výhodou) je to, že ťa na ulici spoznajú. TV je pasca, no má najväčší vplyv. Rozhlas ma však tiež bavil. S hlasom sa dá veľa robiť.*

• Je ešte nejaká výzva, čo by ste chceli robiť? Snáď zahraničné médium?
ŠH: *Už som pracoval v Slobodnej Európe (Praha, Mníchov) a stretával som sa tam s rôznymi národmi. Nechcem potrebu ísť preč. Prečo? Áno, slovenské médiá sú ešte stále povrchné, ale neláka ma ísť do dobrého, ale prispieť k tomu, aby sa to to skultivovalo.*

• Sledujem Vaše relácie *Pod lampou*. No mám taký pocit, že záver diskusie často smeruje ku akémusi strachu, k depresii...
ŠH: *Nemyslím si, že svet je depresívny. Skôr novinársky a politický svet je depresívny. V tom svete je veľa čudných ľudí, podvodníkov, lží. Medzi novinármi je výrazná menšina, ktorej ide o pravdu. A žiť v takom svete je občas depresívne. Myslím si však, že medzi normálnymi ľuďmi je svet normálny. Všetci spolu musíme v sebe nájsť odvahu postaviť sa voči zlu. Nemôžeme ustupovať, lebo zlo sa bude rozmáhať. Treba robiť to, čo je správne – a na to treba odvahu. Vtedy depresia nesmie zvíťaziť.*

• Prečo „nebeží" Pod lampou v čase telenoviel, keď pozerá väčšina ľudí televíziu?
ŠH: *Telenovely naozaj bežia vtedy, keď pozerá veľa ľudí, a je to kvôli reklame. Riaditeľ TV to musí urobiť, aby mohol zaplatiť iné - kvalitné relácie.*

• Dokážete byť v relácii Pod lampou nestranný?
ŠH: *Nesnažím sa byť nestranný. Ja neverím na to, že niekto môže byť nestranný. Každý má predsa svoj názor, a tým sa nemôže stať nestranným. A ku ktorým názorom sa prikláňam ja? Dá sa to rôznym spôsobom vytušiť. Najmä z kladenia otázok. Myslím si, že novinár by mal byť skôr férový, než nestranný. Nesmie nikoho zneužiť ani zvýhodniť. Hostia môžu reagovať a aj reagujú rôzne. Čo je však pozitívne, ak je tam nejaký človek s „klapkami", po niekoľkých frázach, ktoré opakuje stále dookola, sám zistí, že akosi čudne vyčnieva z atmosféry.*

• Mali ste osobnú skúsenosť s korupciou?
ŠH: (smiech) *Nemám ani dom ani drahé auto... Nie, nikto mi nič neponúkol.* (vážne) *Ti, ktorí chcú podplatiť, hľadajú také osobnosti, u ktorých „pochodia".*

• Čo Vás v živote najviac ovplyvnilo?
ŠH: (ticho, rozmýšľanie, úsmev). *Keby som bol politik, asi by som povedal: rodina, knihy, priatelia... Ale vážne. Samozrejme, že i toto. U mňa však zohrali dôležitú rolu dve udalosti v mojom živote.*
V Petržalke som vyrastal v partii chalanov. O ľuďoch, ktorí chodia do kostola, som si myslel, že sú to iba babky nad 65 rokov. A tiež, že veriaci ľudia sú tí, ktorí majú depresie, krízy, a preto chodia do kostola. Nepochádzam z veriacej rodiny, a teda som nemal o tom bližšiu predstavu. Potom sa však udiala jedna vec. Jeden z našich chalanov začal chodiť do kostola a stal sa veriacim. Ostatných nás

kresťanskými novinármi

to udivilo a položili sme si otázku – čo to má znamenať? Potom sme viedli dlhé rozhovory a začali sme sa stretávať aj s veriacimi. A vtedy som zažil „šok". Zistil som, že veriaci môžu byť aj inteligentní a veselí ľudia! (úsmev). Tam som sa stretával s Ivanom Hoffmanom, Danielom Rausom, Danielom Pastírčákom... ale stále som to prijímal len rozumom. Časom som si všimol život týchto ľudí. A tak som si položil otázku – prečo to odmietam? Bojím sa toho? A tak som sa raz večer zatvoril do izby a povedal som si: o.k., idem sa modliť. Nevedel som však žiadnu modlitbu a dokonca som si vtedy myslel, že Otčenáš sa píše tak, ako som to počul - očenáš. Netušil som ešte, že sa v tom názve skrýva slovo Otec. Zatvoril som sa do izby a povedal som: o.k., Bože, ak si, daj mi to nejako poznať. A daj nech sa zmením. V tej chvíli sa stalo čosi zvláštne. Zažil som zvláštny pocit. Psychoanalytici by iste povedali, že išlo o depresiu mladého človeka. No ja som nikdy nebol depresívny, naopak. Zrazu som tušil, že sa čosi mení. Samozrejme, že som sa v tej sekunde nezmenil, no cítil som, že sa čosi zásadné v mojom živote zmenilo.

No a tá druhá dôležitá udalosť v mojom živote sa udiala po páde socializmu. Ocitol som sa v uliciach, kde bola fantastická atmosféra, spieval Karel Kryl, ľudia sa zdravili, dokonca aj s policajtmi, spievali, radovali sa... Havel sa stal prezidentom a to bol šok. A vtedy som si po druhýkrát uvedomil, že treba niečo robiť, aby svet bol lepší. Pociťoval som veľmi silnú zodpovednosť.

• Určite ste veľmi vyťažený. Keď je toho veľa, utekáte pred ľuďmi?

ŠH: *Môj režim je režim slobodného novinára. Keby som mal vstávať o šiestej alebo ísť spať o desiatej večer, asi by som zomrel. (smiech) Prakticky – ja nemám pracovisko. A novinár ho vlastne ani nepotrebuje, pretože má byť tam, kde sa niečo deje. Musí všetko vnímať, ak chce byť dobrým novinárom. Takže ja nemám pracovný čas, pretože mám pracovný čas stále. Na jednej strane je to časom únavné – byť stále v strehu, všetko vnímať, nasávať informácie. No na druhej strane má to veľkú silu. Moja práca mi dáva úžasný pocit – všetci môžu klamať ako chcú a ja mám slobodu, že to napíšem tak, ako to je a nikto mi v tom nezabráni. A ten pocit – to nie je len sebecký pocit pre mňa. V tom je ten pocit skvelý, že tú pravdu môžem ponúknuť iným.*

• Existuje hranica medzi kamarátom a kamarátom-politikom?

ŠH: *Je ťažké udržať tú hranicu. Dá sa to len jediným spôsobom. Novinár nesmie nikdy dostať a prijať výhody. A ak napriek tomu nedokáže byť slobodný voči politikovi, tak by nemal o ňom písať. Najdôležitejšie je byť vnútorne čestný. Znie to jednoducho, ale je to veľmi ťažké.*

• Ktoré sú Vaše dôležité hodnoty v živote?

ŠH: *Hľadať pravdu – o sebe, o svojich zlyhaniach, o svete, v povolaní. Snažiť sa nebyť pyšný, hoci je to vopred prehratý boj. V neposlednom rade je to aj pokora, úprimnosť k sebe navzájom... Sú to všetko jednoduché veci, a pritom veľmi veľké.*

• Väčšinou idete proti prúdu...

ŠH: *Keď chcete byť poctivý, je to tak, je to nepríjemné a namáhavé. No je bez odhodlanosti stáť za niečím, aj keď je väčšina proti, sa nedá nič dobré urobiť.*

• Amerika? 11.september?

ŠH: *Pred mojou prvou návštevou USA v roku 1991 som vedel najmä to, že Reagan značne prispel k tomu, aby padol komunizmus. A z toho som vydedukoval, že je to tam asi dobré. Dnes viem viac, a nemyslím si, že Amerika je Hollywood a Mac Donalds. Je tam napríklad veľa veriacich. Viac než polovica Američanov číta Bibliu. Z ich vlastnosti sa mi páči to, že sú ochotní veriť v to, že hľadať pravdu stojí za to. Majú ideály, za ktoré sa oddá bojovať. Aj 11. septembra dokázali držať spolu, pomáhať si. Zažil som to na vlastnej koži. Je zaujímavé, že stále, keď sa vrátim z Ameriky, ešte týždeň po návrate som optimistický... Najväčší rozdiel medzi Slovenskom a Amerikou vidím v tom, že životná filozofia Američanov je: „veci sa dajú urobiť, len treba hľadať spôsoby". A Slovákov ... „veď aj tak je to zbytočné".*

• Čo má robiť Slovensko na ceste ku „správnemu" kapitalizmu?

ŠH: *Keď sa hlavným meradlom stanú peniaze, tak to bude zlý, vulgárny kapitalizmus! Hoci je pochopiteľné, že po 40 rokoch socialistického života sa ľudia nevedia majetku nabažiť... Viem, hovorí sa to ľahko. No bude zle, ak tomu podľahneme! Lebo so šťastím to vôbec nesúvisí. A čo má Slovensko robiť? Malo by sa usilovať byť kultúrnou spoločnosťou. To znamená aj myslieť na slabých, postihnutých... A nemá to robiť najmä štát. Ešte stále tu však vládne rivalita – kto z koho. Musíme viac myslieť na tých, čo sa nemajú dobre.*

>>

• Váš odkaz mladým žurnalistom?
ŠH: *Ak sa má niečo zmeniť – vo svete, v žurnalistike, mali by sa dostať na tie posty ľudia, ktorí to chcú zmeniť. Ovplyvňovať okresy, kraje, Slovensko... Iní to neurobia!*

• Čo si myslíte o kresťanoch?
ŠH: *Kresťania 1)majú tendenciu neísť do špinavosti, 2)majú často nálepku naivity. Aby sa presadili, musia veľa diskutovať, musia byť profesionáli vo svojich povolaniach.*

• Ako by ste charakterizovali svoju vieru?
ŠH: *Sú dve cesty pre kresťanov: 1)zostať v príjemnom prostredí s ostatnými kresťanmi, v bezpečí, kde je snáď menej pokušení. Nie je zlé pracovať v Cirkvi celý život.*
2)vyraziť do sveta, ale zostať kresťanom s cieľom čosi povedať, upozorniť na niečo... Je to prostredie plné pokušení, nepríjemné, ťažké... Ide stále o balans na ostrí noža. Ja som si vybral tú druhú cestu možno aj preto, že pochádzam z takého prostredia. To prvé by bolo pre mňa útekom do bezpečia. Aj vo svete veriacich, aj vo svete neveriacich – všade sú dobrí, aj zlí, podvodníci aj čestní. Neplatí téza, že kresťan je dobrý a nekresťan zlý.

• Aký je Váš názor na internet?
ŠH: *Voči internetu som skeptický. Je to priestor pre totálnu anonymitu. Ľudia mnohé do očí nepovedia, radšej napíšu, vulgárne sa vyjadria, a tým si liečia svoje komplexy. Pre mňa je dôležitejšie pestovať schopnosť rozlišovať, čo je dobré a čo zlé, čo je potrebné a čo nepotrebné, a nie mať veľa informácií!*

• Vnímate so ako vzor?
ŠH: (smiech) *Absolútne!...* (vážne) *Keď mi ľudia v roku 1994 nadávali, že mám odísť z republiky – ani vtedy som sa nevnímal ako negatívny vzor. Takisto teraz, keď pochvália reláciu Pod lampou alebo Týždeň, sa nevnímam ako pozitívny vzor. Podstatné je čosi celkom iné.*

Diskusia so *Štefanom Hríbom* uprostred mladých kresťanských žurnalistov (utorok, 31.8.2004, Katolícka univerzita v Ružomberku)
Diskusiu viedol študent filozofie **Tomáš Hupka**
Pre *Pokoj a dobro* spracovala **Monika Hodnická**
Fotografie: **Martin Magda, Veronika Lukačíková**

Pre čitateľov časopisu
POKOJ A DOBRO
Štefan Hríb

Prinášať Krista z kostola do domácnosti

„Na púšti pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte na pustatine chodníky nášmu Bohu" (Iz 40,36).

Začína sa nám adventné obdobie. Obdobie, kedy prežívame očakávanie Spasiteľa. Príchodom Ježiša na tento svet sa zlo z ľudstva nevytratilo. Boh vo svojej dobrote umožňuje človeku, aby si stále vyberal medzi dobrom a zlom. Dáva mu možnosť poučiť sa na vlastných chybách a hriechoch. Bez Božej pomoci sme bezradní, a preto volajme o pomoc v našich modlitbách, povedzme mu, že Ho stále máme radi, hoci sme nestáli a zlyhávame. On príde na pomoc a meškať nebude.

Toto všetko nám pripomína i Svätý Otec Jan Pavol II. v úsilí o obnovu kresťanského života v Kristovi, keď vyhlásil Rok Eucharistie. V celej cirkvi sa slávi od októbra 2004 do októbra 2005. Tento rok je aj výzvou pre kresťanské rodiny, aby Ježiša prijali do svojho domu, a tak pretvorili svoju rodinu na domácu cirkev. Príklad nazaretskej rodiny nás učí a vyzýva, aby sme „presťahovali" Ježiša z miesta narodenia na miesto pôsobenia, z kostola do domácnosti, z oltára do našej rodiny.

Prežívaním liturgického roka a vrúcnou eucharistickou nábožnosťou pripravujeme cestu Pánovi, aby sme my ako kresťania vedeli, kde je prameň vianočnej radosti. Boh nám prejavil svoju lásku a poslal nám svojho jediného Syna, aby nik, kto v neho verí, nezahynul, ale mal večný život (*Jn* 3,16). Svätý Otec nás povzbudzuje, aby sme boli nositeľmi radosti a nádeje v tomto treťom tisícročí. Buďme apoštolmi lásky a nádeje vo svojich rodinách, voči svojim deťom, rodičom, voči chorým a starým. S pokorným srdcom pokľaknime pred Božím Synom, poďakujme mu za príchod na tento svet.

Toto obdobie je prípravou na oslavu narodenia Pána a očakávanie druhého Kristovho príchodu na konci vekov. Začína sa štvrtou nedeľou pred Vianocami a končí sa popoludní na Štedrý deň. Slovo ADVENT je odvodené z latinského adventus (príchod).

Dvojaká povaha adventného času ovplyvňuje slávenie jednotlivých týždňov. Prvou adventnou nedeľou sa zároveň začína pre veriacich nový kresťanský rok. Evanjelium prvej nedele hovorí o druhom príchode Pána a nabáda k bedlivosti. Druhá je v znamení pokánia, rozjímania o udalostiach, ktoré predchádzajú narodeniu Krista, naplnenie radostných očakávaní Jeho prvého príchodu. Tretia adventná nedeľa sa volá podľa prvého slova vstupného verša: „*Radujme sa stále v Pánovi.*" Opakujem: „Raduj sa!" Pán je blízko. Vážnu fialovú farbu pokánia vystriedajú ružové omšové rúcha symbolizujúce predvianočnú radosť z očakávania blížiaceho sa sviatku Kristovho narodenia. Aj štvrtá nedeľa je venovaná udalostiam predchádzajúcim narodeniu Pána. Pripomíname si posolstvo Jozefovi o čistote Jeho nevesty, zvestovanie Pána, stretnutie Márie s Alžbetou a dôležité starozákonné mesiášske proroctvá. Adventné obdobie vrcholí vigíliou sviatku Narodenia Pána. Prvými vešperami sviatku Narodenia Pána sa začína doba vianočná.

Keď zapálime prvú sviecu na adventnom venci, ktorá je symbolom samotného Krista, ktorého nazývame Svetlom sveta, spoločne si pokľaknime a poďakujme Božiemu Synovi za Jeho príchod. Táto sviečka má horieť nejaký čas v našich rodinách každý večer až do Vianoc.

Peter Galčík
Spišská Stará Ves

Zápisky študenta

Pred pár týždňami som pricestoval do Ríma, aby som študoval fundamentálnu teológiu na Gregoriáne. Rím ponúka mnoho kultúrnych pamiatok a duchovných zážitkov. To všetko určite príde. Ja som však bol najviac zvedavý na univerzitu. Pri jej základoch v 16. storočí stál svätý Ignác z Loyoly. Za jej ochrancu a zakladateľa sa však považuje pápež Gregor XIII., ktorého meno nesie. Školu spravujú jezuiti, ale veľkým kancelárom je prefekt Kongregácie pre katolícku výchovu kardinál Zenon Grocholewski. Univerzita sa nachádza na malom námestí Piazza della Pilotta v centre mesta v susedstve Pápežského biblického inštitútu. Študovať na Gregoriáne znamená stretnúť sa s ľuďmi rôznych kultúr. Prednášky sú väčšinou v taliančine. Konajú sa vo veľkých sálach, kde prichádzajú desiatky, na tie lepšie aj stovky študentov. Plná sála je pre vyučujúceho asi najväčšia odmena. Niektorí si tento „kurz" zapíšu do programu, ini sú zvedaví na prvé hodiny a ďalší si chcú iba doplniť vedomosti z nejakého odboru. Povedzme - na hodinách trinitárnej teológie (náuky o Trojici) sedia vedľa seba dogmatici, „fundamentalisti", moralisti, historici. Profesora počúvajú rovnako Slováci, Američania, Brazílčania, Kórejčania, Taliani, Afričania... Jednoducho ľudia rôznych rás a kontinentov. Hoci študujem v Ríme, medzi mojimi profesormi je iba jeden Talian. Na hodiny chodia presne, často sú v sále pred zvonením. Doma väčšinou žiaci čakali učiteľa, tu je to naopak. Profesor čaká, kým študenti prídu a sadnú si. Vo vstupnej hale univerzity stojí nádherná socha Krista Spasiteľa. Tento monument naznačuje, že všetko sa tu má diať pod jeho vedením. S Ježišom uprostred môžu ľudia dozrievať: intelektuálne i duchovne. A o to tu ide.

Anton Ziolkovský
rímsky dopisovateľ

Milí mladí priatelia !

Znovu sedím pri počítači a píšem.
Pripadám si tak trochu ako Pavol, keď písal list Efezanom alebo Galaťanom. Hoci on mal iste iné problémy... A to písanie zvládol aj bez pomoci počítača či internetu.

Ja sa vám dnes chcem prihovoriť témou, ktorú Pavol asi nepoznal. Je ňou **advent**.

Chcem vám povedať o istom Ježišovi, ktorý k nám o pár dní príde.

Nazývajú ho Mesiáš, Boží syn. Narodil sa v maštali, ale to vôbec nezatienilo jeho kráľovský pôvod. Je skromný a pokorný srdcom. Jeho matka je Mária a pestúnom Jozef z Dávidovho rodu. Jeho otcom je samotný Boh. Detstvo prežil v Nazarete. O jeho múdrosti, ktorá sa prejavovala už v detstve, svedčí aj to, že ako dvanásťročný sa pohyboval v kruhu učiteľov, ktorých počúval a kládol im otázky.

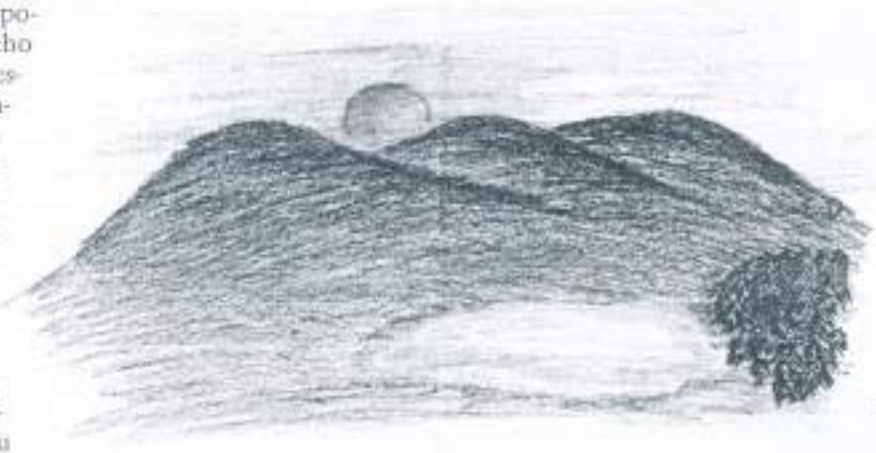

Asi v tridsiatich rokoch začal verejne účinkovať. Tomuto predbiehal pôst, pokúšanie diablom a príprava na púšti, čo úžasne zvládol. Potom si vybral dvanástich učeníkov (jeden z nich ho zradil). Musím povedať, že určite nevybral najkrajších alebo najlepšie sa obliekajúcich dvanástich mužov podľa umiestnenia sa v rebríčku úspešnosti v svetových časopisoch. Nezáležalo mu na postavení alebo výške platu. Urobil množstvo zázrakov a uzdravení, za ktoré dostal málokedy pochvalu a vďaku, ale obvinenia, že to robí za pomoci diabla. Spomeniem aspoň niektoré **uzdravenia**: malomocného, chorého pri rybníku, stotníkovho sluhu, ženy trpiacej na krvotok a mnohé ďalšie, ako aj **zázraky**: vzkriesenie Lazára a Jairovej dcéry, rozmnoženie chlebov, premenenie vody na víno v Káne ...

Bol učiteľom (Jn 7, 14).

„Dobrodružná časť" jeho života bolo jeho zajatie, mučenie a smrť, ktorými nás vykúpil. On však slávnostne vstal zmŕtvych a vystúpil na nebesia.

Ježiš je významná osobnosť. Je milosrdný, lebo miluje a odpustí prosiacemu hriešnikovi. On vám dá pokoj, radosť a zmysel pre váš život. To, čo som tu napísala, je naozaj iba malilinká časť o Ježišovi. On je totižto nepísateľný. Čím viac o Ňom vieš, tým viac Ho miluješ. Naše srdce nestačí na takú lásku akou je On, preto ho môžeme milovať iba celým srdcom (alebo sa o to snažiť). Viac informácii vám poskytnú Lukáš, Marek, Matúš a Ján vo svojich evanjeliách.

Milovaní, dobre sa pripravte na Jeho príchod. On je totiž veľmi cenný hosť. Buďte pripravení, lebo nemusí prísť práve cez advent. Tohto hosťa neprijímajme len raz do roka, dovoľme stať sa mu samozrejmosťou nášho života, aby sme sa potom aj my stali samozrejmosťou Božieho kráľovstva.

K tomu vám vyprosujem veľa milostí.

Adventný čas

Advent
je požehnaný čas,
keď rokov rokúce
Mesiáša čakanie,
dokoná na
Hlas volajúceho na púšti
chodníkov rovnanie
a ľudu bludiacemu vo tmách
uzrúc plnosť Svetla
dovolí „Marana tha"
/„Pane, príď„/ -zvolanie,
keď tvoj služobník
už pripravený je.

Rastislav Lazor

DISKOTÉKA a ja

V poslednom čísle časopisu PaD bola navrhnutá téma DISKOTÉKA A JA.

Na „disko" sa dnes pozrieme z dvoch rôznych pohľadov. Môžete porovnať diskotéku pred päťdesiatimi rokmi a diskotéku súčasnosti.

Otázky som položila 64-ročnému pánovi a 18-ročnej Márii. Otázky mali rovnaké a za ich odpovede im ešte raz ďakujem.

... pred päťdesiatimi rokmi alebo diskotéka po starom ...

1. Koľko rokov ste mali na prvej tanečnej zábave?

Bolo to veľmi dávno, keď som bol na prvej tanečnej zábave u „Mikolaja", kde sa v tom čase zábavy uskutočňovali. Mal som už po osemnástke. Jedno je však isté, že to nebolo ako dnes, keď mladí začínajú s diskotékami už v detskom veku (13 - 14 rokov). Ako študent som bol párkrát na „čaji o piatej" v Spišskej Novej Vsi. Bola to obdoba dnešnej „disco". Rozdiel medzi nimi bol ale podstatný, a to hlavne v čase konania. Čaj trval od 17.00 do 20-21.00 hodiny. Ako občerstvenie sa

podával čaj, malinovky, škvarkové pagáče ... Samozrejme, že hudba bola uchu lahodná vo forme valčíkov, polky a v tom čase modernom charlestone.

2. Ako často sa chodilo na zábavu?

V mojom mladom veku bolo plno iných, pracovných povinností, takže na zábavu nebolo toľko času. Boli však určite vzácnejšie. Nekonali sa nikdy v čase pôstu alebo adventu. Spájali sa s určitými príležitosťami ako – katarínska, regrútska, silvestrovská zábava ... Ako tak sumarizujem, mohlo to byť 5 – 6 krát ročne.

3. Ako dlho ste mohli byť na diskotéke, respektíve, ako dlho vám to povolili rodičia?

Ťažko povedať. To záležalo od rodinnej výchovy. V mojom prípade to bolo do polnoci. V tejto súvislosti si spomínam na jednu príhodu, keď som tento čas prekročil o 45 minút a vypočul som si rozhovor rodičov.

- „Ten náš syn ešte stále nie je doma. Už je pomaly jedna. Oblečiem sa a pôjdem pre neho."

- „Veď on už spí. Kedy vlastne prišiel?"

Ja, keďže som prišiel neskoro, som sa potichu uložil na posteľ a zhlboka som dýchal.

4. Kde sa konali v Markušovciach tanečné zábavy?

Obec Markušovce v podstate nikdy nemala pariadnu miestnosť na tanečné zábavy. Do šesťdesiatych rokov minulého storočia to bolo v pohostinstve a divadle pána Mikolaja na hornom konci. Neskôr v nedôstojnej „Výhrevni za hajcom". Po vystavaní dnes spustnutého kultúrneho domu v ňom bola miestnosť určená na malé posedenia.

5. Išli by ste na diskotéku „dnešného typu"?

Nie. Predpokladám, že zábava „dnešného typu" je myslená ako diskotéka. To natriasanie mladých nepokladám za tanec, skôr za cvičenie pri hluku, oslepujúceho blikania a žiary svetiel. Musím tiež povedať, že to mladým ľuďom nezazlievam, keďže každá doba má svoje špecifiká. Keď sa im to páči, nedá sa nič robiť. No myslím si, že sú ochudobnení o pekný pôžitok z melodickej hudby a ladného tanca.

Diskotéka dnes. Foto: archív

...diskotéka týchto rokov...

1. V koľkých rokoch si bola na prvej zábave (diskotéke)?

Mala som šestnásť a bolo to v obci Kľčov.

2. Ako často chodíš na zábavu?

Niekedy víkendy za sebou, inokedy raz za mesiac.

3. Ako dlho môžeš byť na diskotéke, respektíve, ako dlho ti to dovolia rodičia?

Na diskotéku odchádzam vždy okolo 23.00 hod. a prichádzam až ráno. Dnes je to jednoducho tak. A rodičia? Tí mi dovolia ostať do konca diskotéky. Som už dospelá.

4. Kam najčastejšie chodievaš?

Najčastejšie je to diskoklub v Spišskej Novej Vsi. Tam chodím najradšej, lepšie miesto nepoznám.

5. Išla by si na zábavu, aká bola za čias tvojich starých rodičov?

Áno, veľmi rada. Určite by som sa zabavila rovnako dobre ako teraz.

Stránku pripravila Lucia Dutková

Archanjel Michal

V jednu chladnú noc,
keď zlo malo svoju moc,
hlasno odbíjal zvon
a každý sa bál vyjsť von.

Keď stichol všetok zhon,
do ulíc vstúpil on.
V bielom rúchu odetý,
siahajúcom až po päty.

Kráčal bahnom ľudských lží
a snáď mu záleží
na tom, čo bude v dnešnú noc,
snáď prišiel svetu na pomoc.

Hviezdy Boží rozkaz dostali,
pod nohy mu padali.
No žiara nad jeho hlavou,
jediná svietila tmou.

Každý slabý zrazu sa skrýval,
keď diabol z hlbín vystúpil,
s ohňom blčiacim
a so zbraňou našich vín.

Ranu fľaší
a všetkých našich lží
diabol sám vypálil
a svet tmou zahalil.

V tom mocné krídla rozprestrel
Boží posol Michael
a svetom letela
žiara archanjela.

Zrazu neviem, kto som,
dobro bojuje so zlom.
Ku komu podísť mám,
kto je môj pravý Pán?

Archanjel zvíťazil,
diabla tak porazil.
Jeho krídla zastreli svet
a na zemi ho už niet.

No Božiu lásku tu zanechal,
a tak príležitosť nám dal.
Učme sa teda s Bohom žiť
a on nás raz príde vykúpiť.

Miroslava Janičková

Milí kamaráti!

Opäť nastáva čas očakávania. V obchodoch sa začne všetko trblietať, hemžiť sa tovarom každého druhu. Mamičky chcú upratovať, piecť. Všetci a všetko sa pripravuje na veľké oslavy. Vy deti máte zvláštne, možno zmiešané pocity. Čo sa to deje? To kvôli tým pár dňom zimných prázdnin toľké čudo?

Vianoce budú krásne, dostanete darčeky, možno bude sánkovačka, keď napadne sneh. Budeme sedieť celý deň pred telkou a jesť sladkosti, naplno si užívať. Preto toľký zhon?

Dievčatá a chlapci, ak si niečo podobné myslíte, uvažujete správne. To všetko sú vonkajšie, dalo by sa povedať nepodstatné veci. Iste, ak sa chceme počas sviatkov cítiť dobre, treba aj upratať, aj čo-to nachystať. No kde je podstata? Verím, že to iste viete. Predsa očakávame príchod Spasiteľa. Tešíme sa, že sa dávno pred 2000 rokmi narodil, aby nás zachránil, vytrhol z moci zlého. Tiež sa tešíme na Jeho druhý príchod. Aký? No predstavte si, že má k vám prísť na návštevu niekto, koho ste už dávno nevideli a máte sa veľmi radi. Občas ste si zavolali, možno i napísali list alebo SMS-ku. Ale to nenahradí ten čas, kedy budete môcť byť spolu, usmiať sa na seba, porozprávať si zážitky, prežiť pekné chvíle. Určite pred jeho príchodom poupratujete, nachystáte s rodičmi nejaké pochúťky, aby sa hosť s vami dobre cítil. Keď sa blíži deň D, už vám zviera žalúdok nedočkavosťou. Ráno už počítate hodiny, minúty, pobehujete po príbytku úplne bez seba, už-už sa blíži tá šťastná chvíľa. Niekto zvoní... Hurá!!! Bola to len suseda vrátiť požičaný cukor. Nastane malé sklamanie, no neprestávame ďalej čakať. Opäť zvonček. A je tu dlho očakávaný hosť. Dojatie a radosť sa v nás prehlbujú. Môžeme prežiť krásne chvíle so svojím hosťom.

A čo keby nám svoj príchod oznámil sám Pán Ježiš? A veru ho aj dávno oznámil. Kamaráti, sme pripravení na Jeho návštevu? Čo ak práve tieto Vianoce alebo tento týždeň príde k nám, k ľuďom celej Zeme? Veď tento Jeho príchod očakávame už 2000 rokov. Myslíte, že stačí dať všetko do poriadku, prichystať a nakúpiť dobroty, nakúpiť darčeky? Ak nestačí, čo teda? Pán Ježiš nás žiada jediné - aby sme mali čisté a nepoškvrnené srdcia. Poviete si: „Toľkokrát som už zhrešil(a), iste sa mu nebudem môcť pozrieť do očí." Ale budeš, stačí málo - oľutovať všetko zlé a pristúpiť k

Adventný veniec
Autor: Ľudovít Rimbala

sviatosti zmierenia s predsavzatím, že sa polepšíš. Vtedy má Pán Ježiš nevýslovnú radosť, že našiel stratenú ovečku, ktorou si bol(a) práve ty.

Nuž, naozaj, netreba toľký zhon. Možno na to treba niekedy upozorniť aj rodičov. Sadnite si večer spolu, pozhovárajte sa, zájdite na svätú omšu, ... Nemusíte si spoveď nechávať na poslednú chvíľu, tesne pred Vianocami. Ak to skúsite skôr, prežijete očakávanie príchodu nášho Pána naplno. Skúste zažiť tajomné a príjemné posedenie pri adventnom venci so zažatými sviečkami v prítmí vašich príbytkov a v tichu modlitby celej rodiny sa tešte, že raz príde túžobne očakávaný hosť - Pán Ježiš.

ADVENTNÉ NEDELE

Prichádza zimná nedeľa,
krásna adventná.
Zas je tu príprav veľa,
ponáhľame sa do kostola.

Je tu prvá nedeľa adventu,
sviečku zapáliť treba jednu.
A na adventnú nedeľu,
treba si pripraviť chutnú večeru.
A na druhú nedeľu,
zapálime zas tú druhú.
Aby krásne svietila,
po celú nedeľu.

V tú tretiu nedeľu,
zapáli sa už aj tretia.
Aby krásne svietila,
cez tú svätú hodinu.

Posledná adventná nedeľa,
už krásne horia ,
všetky sviečky dookola.

J. Dominiková,
Z. Pačnárová, K. Babiková

Súťaž

Ďakujeme všetkým deťom, ktoré nám prostredníctvom pani katechétiek poslali krásne výkresy s októbrovou mariánskou a adventnou tematikou. Niektoré odmeníme peknými cenami.

Ak sa počas týchto adventných dní počas svätých omší pozorne sústredíte, zaiste nebude pre vás ťažké napísať nám, kto vyslovil adventnú vetu, ktorú dostanete po správnom zoradení týchto slov.

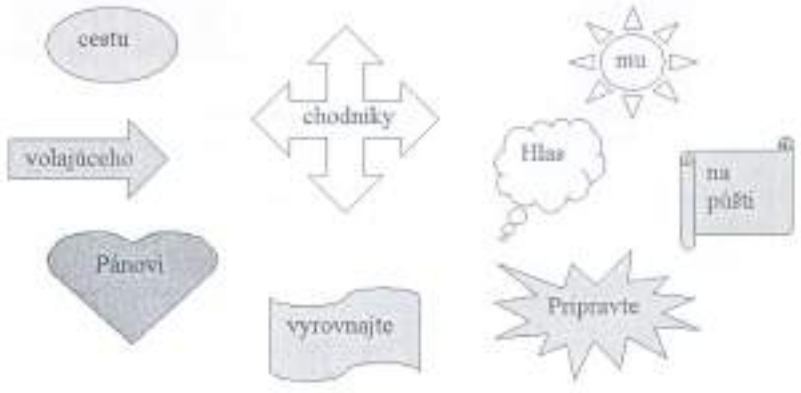

Stránku pre deti pripravila Adriana Lazorová

Duchovné podujatia

• V nedeľu 5. septembra sa konala odpustová slávnosť Narodenia Panny Márie v Tepličke. Odpustovú svätú omšu celebroval a kázeň predniesol Dr. Jozef Skupin, kancelár Cirkevného súdu v Spišskej Kapitule.

• V nedeľu 26. septembra sa konala odpustová slávnosť sv. Michala archanjela v Markušovciach. Odpustovú svätú omšu celebroval Dr. Anton Oparty, dekan z Popradu. Koncelebrovali Mons. Michal Kľučár, vdp. Ján Hvizdoš z Popradu a domáci pán farár. Asistovali aj markušovskí bohoslovci Róbert Gurčík a Ján Rimbala.

• V piatok 24. septembra sa konal pohreb pána Michala Čuchrana, otca kňaza a tunajšieho rodáka vdp. Jána Čuchrana, ktorý je farárom vo Svite. Pohrebnej svätej omši i obradom predsedal Mons. Andrej Imrich, titulárny biskup Castello Tituliano a pomocný spišský biskup, ktorý povedal aj kázeň.

• Od 1. do 8. novembra navštevovali veriaci Markušoviec, Tepličky a Lieskovan každý deň po svätej omši miestny cintorín, kde sa pomodlili predpísané modlitby za účelom získať úplné odpustky pre duše v očistci.

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Tepličku, Pod Tepličku a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: MUDr. Mária Krotká, Adriana Lazorová, Lucia Dutková. Sadzba a grafická úprava: Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Mgr. Dagmar Repaská. Cenzor: Prof. ThDr. Ján Duda, PhD., Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ: 16.2.1999, č. prot. 113/99. S povolením OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce.
Nepredajné.

E-mail: info@pokojadobro.sk
http://www.pokojadobro.sk

Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciame.

Návšteva

• V stredu 7. septembra navštívil Markušovce predseda Pápežskej rady pre legislatívne texty kardinál Julián Herránz Casado z Ríma, pôvodným povolaním lekár - psychiater. Navštívil Dardanely, kaštieľ a kostol. V kostole sa modlil modlitbu *Salve Regina (Zdravas Kráľovná)* za markušovských veriacich. Zaujímal sa o to, či tunajší veriaci pristupujú k sviatosti zmierenia a k svätému prijímaniu často a v hojnom počte. Osobne si pozrel spovednice aj zvnútra. Kardinál španielskeho pôvodu je veľkým ctiteľom Eucharistie a Markušovce zanechali v ňom hlboký dojem. Úprimnú vďaku vyslovil aj pracovníčkam múzea za ich ochotu a odborný výklad. Po návrate do Ríma poslal na Slovensko svojim "novým priateľom" úprimné pozdravy.

Vzdelávanie

• V nedeľu 24. októbra v rámci markušovských biblických dní v roku Eucharistie prednášal veriacim z Markušoviec, Tepličky a Lieskovian docent Pavol Farkaš z Nových Zámkov. Hovoril na tému „Symbolika čísel vo Svätom Písme". Prítomným veriacim vysvetlil na praktických ukážkach z Biblie, čo znamenajú niektoré čísla v Písme. Po prednáške bola diskusia. Vystúpenie docenta Farkaša malo medzi veriacimi veľmi dobrý ohlas. V novembri sa v Markušovciach predstaví ďalší biblista František Trstenský, v decembri biblistka Daniela Škrová, v januári Dr. Jozef Leščinský a vo februári prof. Anton Tyrol.

• Markušovská organová škola funguje aj tento školský rok a žiaci pod vedením učiteľky hudby sr. Emanuely robia pokroky. Organová škola existuje aj v Tepličke nad Hornádom.

Kardinál Julián Herránz Casado

Pracovné aktivity

• V Tepličke bol obnovený obraz Utrpenia Krista v Getsemanskej záhrade. Reštaurátorské a pozlacovacie práce vykonal majster Krajčírik vo svojej dielni v Levoči. Finančné náklady zaplatila pani Dzimková z Tepličky a niektoré členky Ružencového spoločenstva z Tepličky. Odvoz a dovoz zabezpečil Vlado Gbúr. Obraz bol uložený na svoje pôvodné miesto v polovici septembra 2004.

• Ten istý reštaurátor zrealizoval v novembri obnovenie sôch Panny Márie a Svätého Jozefa z kostola v Tepličke.

• V septembri navštívila pani Heidi Máriássyová zo Štokholmu Markušovce, aby sa presvedčila o tom ako pokračujú práce na realizácii náhrobného kameňa na hrobe jej manžela na kostolnom nádvorí markušovského kostola. Počas jej návštevy bol na hrob jej manžela uložený náhrobný kameň z talianskej žuly. Nápis na kameni navrhla pani Heidi osobne. Podrobnejšie sme o tom písali v minulom čísle nášho časopisu.

Iné aktivity

• V sobotu 30. októbra sa konalo v Lieskovanoch kultúrno-športové podujatie pod názvom Jazda sv. Huberta. Podujatie sa začalo predpoludním svätou omšou. V kázni pán farár zdôraznil, že úlohou Cirkvi je evanjelizovať kultúru a kultúrne podujatia, ako nám to prízvukuje aj Svätý Otec. Kultúrne podujatie pokračovalo jazdou na koňoch a honom na líšku, ktoré viedol poslanec NR SR Ing.Karol Mitrík zo sedla jazdeckého koňa. Pohľad na promenádu jazdcov, koní a kočov bol vskutku nádherným zážitkom. Najkrajší pohľad na svet je vraj - podľa slov pána Mitríka - z chrbta jazdeckého koňa. Pre účastníkov bol pekný aj ten zo zeme. Podujatie zorganizoval Obecný úrad Lieskovany. (Viac str. 16)

fotoreportáž

Jazda sv. Huberta

Lieskovany 2004

Sv. Hubert je patrónom poľovníkov a jazdcov. Hon na líšku alebo Jazda sv. Huberta vznikla asi pred 200 rokmi ako zábava zámožnej šľachty v Anglicku. V súčasnosti ide o šport. Jazdu vedie Master a jazdci naháňajú jedného spomedzi seba, ktorý nesie kožušinu líšky.

Program Jazdy sv. Huberta v Lieskovanoch v sobotu 30. októbra 2004 začínal svätou omšou v kostole. Pán farár Duda hovoril o úsilí Cirkvi evanjelizovať kultúru a kultúrne podujatia. O evanjelizácii kultúry veľmi často hovorí Svätý Otec a jej význam zdôrazňujú viaceré dokumenty Magistéria. Jazdu ako Master viedol poslanec SNR Ing. Karol Mitrík. Podujatie zorganizoval Obecný úrad v spolupráci s pánom Haškom a firmou Muškát. Aj malé spoločenstvá dokážu usporiadať pekné podujatia a spestriť si každodenný život.

Text a foto: redakcia